

„Snad prorazím i v Praze“

Foto Právo: Michaela Říhová

Právo, 21. června 2003
autor: Helena Vacková

V plzeňském Divadle J. K. Tyla je Martin Stránský (33) už léta za hvězdu. Střídá jednu hlavní roli za druhou a diváci ho řadí mezi nejoblíbenější členy souboru.

To mu ale dlouho nestačilo na to, aby prorazil do hlavního města či do světa filmu, kde mnohdy role získávali jeho ne vždy talentovanější nebo atraktivnější kolegové. Teď šanci dostal. V právě natáčené třídílné inscenaci Agentura puzzle si zahraje detektiva Pavla Knoppa.

„Největší problém je přesvědčit Pražany, že regiony nejsou zas až tak daleko, jak si oni myslí,“ krčí rameny Martin, který hned po absolvování DAMU zamířil do Plzně, kde letos končí desátou divadelní sezónu. „Už si mě tu trochu víc šetří, nemusím být v každém prdu za kvedlačku,“ směje se herec a dodává, že byly doby, kdy z čtyřadvaceti představení jich za měsíc odehrál třidvacet.

„Tady jsem možná za hvězdu, ale jinak...“ srovnává svou popularitu s Pražany, kteří to podle něj mají jednodušší v tom, že většina z nich je na volné noze. „Ale doufám, že s inscenací mi to konečně vyjde. Jenom je to teď trochu hektičtější. Tím, že si totiž přivydělávám také dabingem, padám kolikrát na hubu. Jednou jsem prostě nahoře, jednou dole.“

Říkáte, že jednou jste dole a jednou nahoře. A teď se zrovna nacházíte kde?

Řekl bych, že mi teď jde všechno na ruku. Je blbý o tom takhle mluvit, ale ani se nemusím moc snažit. Možná to bude taky tím, že jsem letos oslavil Kristova léta.

To je ale o práci. A co v osobním životě? Přeci jenom jste stále nezadaný...

No... Ta pravá teď momentálně není nablízku. Ne, že bych nebyl u žen v kursu, ale problém je ve mně. Jsem neustále v laufu a pomalu nestíhám ani sám sebe. Když skončím v divadle, seberu se a na zimáku mlátím hodinu a půl do puku, abych ze sebe dostal všechno, co se za ten den ve mně nahromadí. Pak doma vysypu smradlavé věci z tašky a jdu spát.

Takže od té doby, co v roce 2000 po pěti letech krachl váš vztah s herečkou Bárou Munzarovou, jste se nezamíloval?

Když jsme se rozešli, cítil jsem to jako zradu. Ona totiž odešla do Prahy, a to byl konec. Teď už je to ale jedno. Bára má svůj život a je zaplat'pánbůh šťastná, zdravá a má krásné dítě. No a já...?

Nemáte strach, že se z vás nakonec stane starý mládenec?

Trochu. Navíc na mě maminka téměř denně útočí, že by už chtěla vnouče. Ale já to vážně nedělám schválně! Neuzavírám se dobrovolně! Ale než zažít další zklamání, zůstanu raději bez ženy a nebude mi vadit, že mi doma smrdí ty věci z hokeje.

Necítíte se někdy osamělý?

Někdy jo. Nejvíc mě to chytne, když jsem nemocný. Když si musím čajíčky a vitamínky chystat sám. To je mi trochu smutno. A potom o prázdninách, když jezdím na chalupu za sestrou. Ta má tříletého syna Matouše, a jelikož její manžel má moc práce, tak občas funguju jako náhradní táta.

Vy máte sestru? Myslela jsem, že jste jedináček...

To je zajímavá historka. Jednou jsem přijel domů ze školy a začal jsem shánět bačkory. Mamka na mě zavolala „má je sestra v obýváku.“ Okamžitě jsem vyhrkl: „Já mám ségru?!?“ Pak ke mně přišla paní a představila se jako Ivana. Koktavě jsem ji pozdravil... Takhle jsem v devatenácti přišel k sourozenci. Je to bývalá mámina kolegyně z práce. A protože měla tehdy problémy s prvním manželem, začala k nám chodit na návštěvy. A znáte ženské, rozebíraly to ze všech stran a naši si ji potom „osvojili“. Možná proto, že já jsem byl v Praze a oni se potřebovali o někoho starat. Ivana je ale človíček, který toho o mně ví nejvíc.

Jak si získala vaši důvěru?

To přišlo samo. Hlavně tím, jaká je. Já jsem odmalička víc kamarádil s holkami. A ani dneska nemůžu říct, že bych měl nějakého kamaráda na život a na smrt. I když si někdy připadám jako zpovědní vrba, protože se mi spousta lidí svěřuje.

A vy máte taky nějakou vrbu, kromě sestry?

Já jsem introvertní typ. Připadám si úplně jako blázen, to asi není normální pro moje povolání, že? Nebudu ale přeci nějakému týdytovi v hospodě vykládat věci ze svého soukromí. Mně to vadí. A také jsem stydlivý...

To bych do vás neřekla. A co vás například dokáže přivést do rozpaků?

Když se na mě dívá nějaká hezká holka.

Jak v takovém případě zareagujete? Klopíte zrak?

V tomhle jsem trochu bezostyšný. Většinou se jim koukám přímo do očí. Něco jiného ale je, co dávám znát navenek a co se děje ve mně.

A co cítíte uvnitř?

Zmatek. A co se mi honí hlavou? První, co mě napadne, jestli si mě neplete s moderátorem Alešem Hárou (smích). A potom... Je to jedno s druhým. Je sice bezvadné být hercem, ale nikdy nevíte, jestli se lidi o vás zajímají jenom kvůli tomu povolání, nebo je oslovíte jako člověk.

V minulosti jste hodně hýřil dlouho do noci po hospodách. Už jste se trochu uklidnil?

Jak se to vezme. Jsem teď docela hodný, přestal jsem pít alkohol...

Co vás k tomu přimělo?

Chcete slyšet pravdu? Viděl jsem kolikrát úplně namol jednu svoji bývalou kolegyni a říkal jsem si, že takhle nemá smysl skončit. Stane se z vás potom úplně jiná osoba. A přitom ona byla tak skvělá herečka... Takhle jsem s tím sekl ze dne na den a cítím se mnohem lépe.

Také jste hodně zhubl...

To je pravda. Dohromady asi osmnáct kilo za půl roku. Hodně sportuju, pořád hraju fotbal, hokej a také squash. Měl jsem 98 kilo a teď mám 80. Na druhou stranu to je jediné dobře, protože se téměř v každé hře svlékám do půl těla, takže...

Je nějaká role, kterou byste nikdy nechtěl hrát?

No, jsem hrozně rád, že jsem zatím nemusel hrát Romea. Nemám totiž rád slad'áky. A když se o prázdninách pustím do čtení knih, tak podobné tituly vynechávám. Ale co jsem také v životě nedočel, je Švejk. Začal jsem s ním tak v patnácti, asi sedmkrát jsem se k němu vrátil, ale pokaždé jsem skončil na patnácté stránce. Zoufale mě to totiž nebaví.

Říkáte, že nemáte rád slad'áky, vadí vám třeba na jevišti milostné scény?

To mě baví, ale myslím si o sobě, že nejsem až zas tak velký romantik. Mám rád západ slunce, plážičku a tak. Ale jsem spíš realista fungující přes mozek a snažím se stát nohama na zemi. To je třeba jeden z těch důvodů, proč jsem skončil s chlastem.

Prý jste národnostně dost promíchaný...

Ano, dědeček byl Ukrajinec, babička Maďarka, prabába Rakušanka, maminka se narodila v Mukaševu a táta je Čech. Ale třeba na Ukrajinu jsem se nikdy nedostal. Když byla babička ještě naživu, tak k nám příbuzní přijeli, to jo. Vozili lněné povlečení a ručníky, dědovi machorky, které jsem potom ve čtrnácti tajně kouřil za barákem, když jsem chodil se psem.

A do Maďarska jste jezdil?

Tam jsem byl skoro každý rok o prázdninách. Byl to vždycky pro mě zážitek, protože známý byl hotelový detektiv a já to hrozně žral. Když mě třeba vzal do budapeštského Hiltonu a ukazoval mi křeslo, které postříkal nějaký blbec samohořícím sprejem a ono se vznalo. A vždycky, když mi vyprávěl zážitky a ukazoval mi služební pistoli, měl jsem oči na vrch hlavy.

Když jste ho tolik hltal, netoužil jste se také stát detektivem?

Tenkrát asi jo, ale pak to nějak ustoupilo. Ale je fakt, že jsem se snažil sám věcem přijít na kloub a doma jsem třeba rozebíral budíka. Chtěl jsem přijít na princip jeho fungování, ale už se mi ho nepodařilo složit zpátky. Samozřejmě jsem za to dostal výprask. Dneska na to s úsměvem vzpomínám a jsem rád, že jsem se rozhodl pro herectví.